

DÉLMAGYARORSZÁG

SZEGED. Szerkesztőség: Somogyi uca 22. I. em. Telefon: 23-33. - Kiadóhivatal, kölcsönkönyvtár és jegyiroda: Aradi uca 8. Telefon: 13-06. - Nyomda: Lőw Lipót uca 19. Telefon: 13-06. - Távirati és levélcím: Délmagyarország, Szeged.

Péntek, 1936 november 27.

Ara 10 fillér

XII. évfolyam, 280. sz.

ELŐFIZETÉS, Havonta helyben 3,20 vidéken és Budapesten 3,60, külföldön 6,40 pengő. - Egyes szám ára hétköznap 10, vasár- és ünnepnap 10 fill. Hirdetések kivételével tartja szorint. Megjelenik hétfő kivételével naponta reggel.

Megint a koldusadó

Ha pályázatot irtak volna ki, hogy miként lehetne a koldusadót igazán népszerűtlenné tenni Szegeden, akkor kétségtelenül az a bizalmas rendelkezés vitte volna el a pálmát, amely megtiltotta a tisztviselőknek, hogy bármit is nyilvánosságra hozzanak, vagy eláruljanak abból, ami a koldusadó kivetése és megajánlása körül történik. Annyi első nekirohanásban meg lehetett állapítani, hogy az egyházi adónak 24, 36 és 60 százalékkal való megpótlékolása messze esett az igazságosság és méltányosság legelőkelőbb követelményeitől. A nem is feltűnő, hanem riktó és kirívó igazságtalanságokat az a polgármesteri nyilatkozat sem tudta eltüntetni, amely a gyors munkával mentette azt, aminek semmi köze sem volt a gyorsasághoz, hanem a rendszerben, vagy inkább rendszertelenségben találta magyarázatát, amelyet a város hatósága a kivetés alapjául kiválasztott. Tetézni pedig ezt a szerencsétlen kivetési rendszert jobban nem lehetett volna, mint a tilalommal, amely hét lakat alá akarja zárni a kivetés eredeti és megkorrigált adatait egyaránt. A legjobb szándék és legtisztább intenció fennforgása mellett is az ilyen titkolózás nagyon könnyen keltheti azt a káros és mindenképpen elhárítandó látszatot, hogy ahol így járnak el, ott csakugyan van titkolni valós a célja nem egyéb, minthogy egyeseket megvédjen az indokolatlan kedvezményezés vádjával szemben, másoktól pedig elvonja a védekezés lehetőségét a büntető erpedicció jellegével bíró kirovás ellenében.

Ugyanakkor, mikor Szeged város hatósága szinte jótékony nőgyeleti szemérmességgel elrejtí a koldusadó adatait a nyilvánosság elől, Békéscsaba város polgármestere a lapokban teszi közzé napról-napra, hogy a város polgárai mennyit ajánlottak fel a koldusok közvetlen segélyezésének és az alalmazna-osztogatásnak megváltására. Elhiheti nekünk akárki, hogy ez a csabai norma, amely titkolózás helyett a nyilvánosság legteltesebb ellenőrzése alá helyezi egyrészt a hatóság munkáját, másrészt az egyének könnyorületességének mértékét, jobban megfelel a koldustámogatás egész elgondolásának és az adótörvények szellemének, mint a szegedi balkézrel történt kivetés és a reparációnak az a módja, amely sürgősen el akarja titkolni a jobbkez elől, hogy mit csinált a város balkeze. Egész adóügyi törvényhozásunkban nincs ugyanis olyan rendelkezés, amely a kivetett, vagy befizetett adó összegének titokban tartását rendelné el. A kivüállóknak csak az adatokhoz és bizonyítékokhoz nincsen közüik, melyek az adókivetés alapját szolgáltatják, a kivetési eredmények ellenben szinte kiáltanak a nyilvánosság után, mert csak a nyilvánosságnak, még pedig széleskörű nyilvánosságnak ellenőrzése teheti a kivetést igazságossá és teremtheti meg a bizalomnak azt a légkörét, amely erkölcsileg könnyüvé teszi a kirótt új adóteher elviselését.

Egyelőre nem szándékunk folytatni azoknak a kivetési szemelvényeknek közlését, amelyek reflektorszerű élességgel világítottak rá a koldusadó kivetés igazságtalanságaira. Inkább csak példaképpen vetjük

fel a kérdést, hogy milyen érzéssel fizesse havi 20 filléres koldusadóját az ötgyermekes hivatalosolga, aki azt olvasta, hogy van viszont olyan magas állású köztisztviselő, aki havi 30 fillérral van megróva? Nincs-e erkölcsileg is súlyosan destruáló hatása, ha az eddig nyilvánosságra került kevésszámú adatok azt mutatják, hogy nem egyszer a gazdasági, társadalmi, politikai és egyházi életben elfoglalt pozíció s a köz iránti köteleességek hangoztatása a diametriális ellentétben áll a koldusadó kiszabásának mértékével? Lehet-e erkölcsileg megindokolni, hogy a mesterségesen elrendelt titkolózás leple alatt havi nyolcvan filléres megterhelés árnyékában hűsöljenek egyesek s ugyanakkor mások, ennek az összegnek tízszeresét fizessék? Nem tart-e attól a város hatósága, hogy a titkolózás rendszere éppen azoknál fog a megajánlások leszorítására vezetni, akiktől leginkább lehet és kell hozzájárulást várni, de akik a homály biztonságában könnyen megadják önmaguknak a felmentést? Mert olyan hírek is vannak, hogy a kivetés igazságtalanságait egyesek, akikről máskor alig lehetne a közéleti szerénység szobrát megmintázni, ezuttal jótékonyságuk és hozzájárulási készségük megdöbentő alábecsü-

lésével pótlékolták meg. A kisembernek legszentebb joga, hogy ne csak hallja, hogy mi a kötelessége, hanem az is, hogy ebben a kötelességteljesítésben példát vehessen azoktól, akik vagyoniilag, vagy pozíció tekintetében az élen állanak.

A kolduskérdés megnyugtató rendezésének csak egy módja van, a tökéletes nyilvánosság. A város ne titkolózzék, ne védje a keveset fizetőket és ne intézze a kirovást zártkörű bizalmi és bizalmatlansági alapon, hanem tegye közszemlére, hogy ki-re mennyit vetett ki és ezzel a kivetéssel szemben ki mennyit ajánlott meg, vagy ki mulasztotta el, hogy válaszoljon a tapintatos hangu zöld levelezőlapocskára. Ha ez megtörtént, kérjen fel a polgármester egy szűk körű, négy-öt teljesen független emberből álló bizottságot, amelynek tagjai vállalják a munkát, a teljes revízió megejtésére. Lehet, hogy ez a módszer egyeseknek nem lesz tulságosan kellemes, de mindenesetre meglesz az eredménye és ami fő, megnyugtató fog kelteni az érdekeltek tulnyomó többségében. A koldusadó kivetői a nyilvánosság erejében keressenek háttvédet, ne pedig a titkolózás pajzsával védekezzenek.

Az olasz flotta ünnepi tisztelgése a magyar államfő előtt

A kormányzó az olasz királlyal a „Zara” fedélzetéről nézte végig a flotta háromórás manőverét

Horthy Miklós tengerészköszöntője

A manőver után Róma ismét ünnepelve fogadta Magyarország kormányzóját

Nápoly, november 26. A nagyszabású olaszországi események csütörtökön Nápolyban folytatódtak, ahol az eddigi fényes ünnepeket is tulszárnyaló káprázatos, mozgalmasságában is páratlan flottaünnepélyt rendezett az olasz kormány a magyar államfő olaszországi látogatása alkalmából.

Csütörtökön reggel fél 8 órakor különvonaton Nápolyba utazott az olasz király, a kormányzó és felesége, Darányi Kálmán miniszterelnök, Kánya Kálmán külügyminiszter és kísérete.

Nápolyban

nagy előkészületeket tettek a kormányzó fogadására, a házak falain falragaszok hívták fel a lakosság figyelmét a magyar államfő érkezésére.

Mussolini kiáltványa

a következő:

— Nápolyiak! Egy harcban megedzett, munkában kipróbált, régi dicsőséges hagyományait ápoló nemzet vezére jön közéték! Fogadjátok méltón, forró lelkesedéssel. Annyi szenvedés után ez a nemzet megérdemli a jobb jövőt, súlyos sebeinek meggyógyítását. Éljen Horthy Miklós, Magyarország kormányzója! Éljen Magyarország!

A különvonat délelőtt 10 órakor érkezett meg Nápolyba, ahol a Mergellina-pályaudvaron a város helyőrségének diszszázada állt. A vonat a Himnusz hangjai mellett futott be a pályaudvarra, ahol a királyi váróterem előtt a kormányzót Umberto olasz trónörökös fogadta.

Az utvonalon, amelyen a kormányzó és kísérete elahaldt,

több diadaliv

emelkedett, magyar feliratok öveztek a kapukat:

— Nem, nem, soha!

A flottaszemle megkezdése előtt érkezett meg a nápolyi kikötőbe

repülőgépen Mussolini.

A Zara nevű hajóra szállt, hogy mint tengerészeti miniszter a hajón fogadja a kormányzót. A kikötő felé vezető utvonalon, amelyen a kormányzó elhaladt, magyarnyelvű plakátokkal volt teleragasztva. A plakátok Mussolini beszédének Magyarországra vonatkozó részeitől idéztek és éltették a kormányzót. A tömeg lelkesen éljenezte a kormányzót.

A kikötőben a Zara és az Emanuele Filiberto vezérhajó parancsnoksága alatt

108 hajó horgonyzott,

ezek között több cirkáló, repülőgépanyahajó és tengeralattjáró.

Amikor a kormányzó és kísérete megérkezett a kikötőbe, a parti útegek diszlvéseket adtak le és a felfejlődő olasz flotta hajóinak főbőcára felvonták a magyar zászlót. Ebben a pillanatban három motorcsónakon elindult a kormányzó, az olasz király és kísérete a hajók megszemlélésére. A zenekar a Giovinezzát játszotta. A hajók legénysége háromszor kiáltotta:

— Evviva il Re!

Háromnegyed 11 órakor a vezérhajó főarbó-